

Maria Bemeleit o.s. Jokiranta

KOTIJALAVIEN SILMIN JA KORVIN

Terolan talon lähellä oli suuri ja vanha jalava. Sen runko oli hyvin paksu ja alhaallakin oli tiheä oksasto. Ylhäältä puu oli monihaarainen. Perunakuoppien lähellä oli toinen suuri jalava. Rinteessä jalavia oli runsaasti. Jostain syystä jalaviin ei kiivetty, vaikka muihin puihin kyllä kavuttiin.

Taskisilla

Taskisen Ollilla, Alekseilla, oli pitkä valkea parta. Hän kulki kesäisin valkeat piikkovaatteet yllään.

Nikolai Taskisen talo oli pitkä ja vanha. Patoja oli koukuissa. Irina laittoi ruuan ja lypsi lehmät. Hän kuoli ennen sisartaan Nastoa. Nasto kävi koko ikänsä paimenessa. Jotkut kylän nuoret pojat kiusasivat häntä.

Paimenet tekivät lekon. Nasto seiso i lekon vieressä, heilutteli helmojaan ja sanoi: "Miä lämmin läppyhein..."

Olin Mamman kanssa perunoita hakemassa kuopalta, kun hän sanoi: "Nyt männiä Nastuo katsomua." Nasto kyseli koko ajan, mitä kello on. "Joko kello tulluo kohta kaks?" Hänelle oli ilmoitettu, että hän kahdelta lähtee. Ja kahdelta hän kuoli.

Veli Santeri meni naimisiin 60-vuotiaana sisarensa kudeman jälkeen.

Jerla

Jerlassa oli väkeä niin paljon, että samasta talosta ottivat puolison itselleen. Sanottiin, että pöydän päästä toiseen menivät naimisiin.

Jerlassa asui monta sukuhaaraa yhdessä.

Palaka

Jokoran pojan Vasilin vaimo, Mikon ja Jussin äiti, Palaka teki neulekintaita kyläläisille näiden omista langoista. Kävin kerran hakemassa, kun hän teki niitä meillekin.

Palaka kävi myös taloissa auttelemassa, muun muassa lapsia hoitelemassa.

Rohko Mikko

Rohkon Mikko, Nikolai Ivaninpoika Trofimov, s. 1848, oli erikoisen hyvä laskija. Hän ei ollut käynyt koulua, ei osannut edes lukea. Mutta kun tarvittiin päässä laskutaitoa, kertominen ja jakaminen mukaan lukien, Mikon vastaus oli aina oikea. Mikko otettiin Pietariinkin mukaan laskemaan, etteivät päässeet siellä jymäyttämään.

Pietariin vietiin elintarvikkeita: maitoa, voita, viljaa, heiniä ja vaikka mitä. Koko kylä, isäni heidän joukossaan, vei sinne tavaroita niin kauan kuin raja oli auki.

Helena Koskinen: "Mikkolan talon isäntä Mikael Ivaninpoika Jäske ja vaimonsa Tatjana Iljantytär kuolivat koleraan vuonna 1894. Verot ja tilamaksut lankesivat maksettaviksi, mutta rahaa ei ollut. Mikkolan pojat Konstantin ja Nikolai olivat Inkerissä paimenessa. Paimenpojat kutsuttiin kotiin. Heidän palkkansa tarvittiin velanmaksuun."

Nikolai Jokiranta jatkaa: "Ivan Mikaelinpoika Jäske epäonnistui rahanhankintayrityksissään. Talo joutui pakkomyyntiin. Silloin Rohkon Mikko tuli apuun. Hän antoi kaikki rahansa, mitä hänellä oli, 30

ruplaa, ja lainasi vielä joltain 10 ruplaa, jotta velka, 40 ruplaa, saatiin maksetuksi."

Rohkon Mikon ansiosta Mikkola saatiin pelastetuksi.

Hädässä ystävä tunnetaan.

Laurilan jauhinkivet

Laurilassa oli jauhinkivet. Kuisma oli jo vanha, kun kävin äitini kanssa jauhamassa niillä sikuria. Sikuria kasvatettiin kotona monta "penkkiä". Syksyllä sikurit paahdettiin ja jauhatettiin. Jauhettu sikuri laitettiin astioihin, joissa se kovettui. Kahvi oli kallista. Sikurilla "jatkettiin" kahvia ja annettiin sille väriä.

Koskivaaran herneet

Meitä oli viisi tyttökaverusta. Koskivaaran Matilla oli houkutteleva hernemaa. Emme kyenneet välttämään kiusausta. Yksi jäi aidan päälle vartjaksi, toiset hipsivät hernevarkaisiin.

Matti näki yläkerran ikkunasta punapukuisen tytön aidalla ja tuli hernemaalleen. Isot tytöt juoksivat karkuun Rasinlehtoon asti, mutta kaksi pienintä, minä niistä toisena, hän otti niskasta kiinni ja vei ladon seinänviereen tutkittavaksi.

Matti kysyi, tunsimmeko viidennen käskyn. Ei sanottu mitään. Ja vaikka Matti kuinka tiukkasi, ketä ne toiset olivat, sanoimme ettemme tunteneet. Ja sanassamme pysyimme.

Taimi Pukki